

Въ пѣсенъ сѣщо отъ Сливенъ се споменуват^а турски
черти въ носията:

„Зелено сукно за ферджа,
ален дженфес за гащи,
морав атлас за илече,
желти мести кадѣнски,
и желти чехли ханѣмски.
тирипличени чорапи,
и ален фес за глава;
два ржченика зелени
и тънка бяла махрама“ (ibid. 44).

(Махрама е бѣлия ржченикъ съ който туркинитѣ зави-
ватъ главата си).

Особно за мъжкия перчанъ:

Стоян по дори ходяши
къвърджик *пирчан* чешаши (ibid. 108).

За четнишкото, хайдушкото облѣкло у Сливенци около срѣдата
на XIX-я в.

„Отори пѣстри сѣндѣци,
извади дрехи юнашки,
юнашки дрехи въйводски“.
Чи са Стоян облече,
спутури биргютлияни,
абичка чипкелияна,
алян си пояс напаса,
и на пояс чифтя пищови,
и за пояс дълъг ятаган,
и обу дишови калѣуни,
и обу лѣокови ботуши (ibid. 108).

Носийни черти прозиратъ и въ следната пѣсенъ, пѣта
въ Сливенъ, сочеща чуждъ на Сливенъ край, но важна
поради старостта си:

Гимия пу муре плаваше,
пу Черну муре и пу Бяло,
малку я мумче караше,
с' пѣстра свирка свиреше,
и на дружина думаше:
Дружина, вѣрна-зговорна,
девят гудини сми найно,
найно идем и пийме,
ощи не сме са питали
кой от дей и кой кѣдей. —
Има ли някуй ут Труянци (Троянъ?),
от моя пусти мимликет?